

Persecució anguniosa

Com sempre, tornava de treballar.
La nit feia més ampla la Gran Via,
no sabia que aquella nit seria determinant a la meua vida,
mai el que estava a punt de passar hauria imaginat.

Les meves passes feien ressò,
i la ciutat adormida era indiferent,
però, de sobte, el meu coll notà un alè,
i a sobre de la meua esquena un pesat cos.

Avançava tan ràpidament com podien els peus,
tanmateix aquella figura fantasmagòrica els feia seus.
La meua respiració era accelerada,
la seva desitjava que la meua quedés silenciada.

La persecució anguniosa va ser eterna,
la meta de la cursa, el meu portal,
jo no sabia que aquell de fora era el meu menor mal,
dins de casa m'esperava la pitjor de les condemnes.

Aquell ésser amb la vena del coll latent,
per ser feliç i sentir-se home necessitava el meu patiment.
Ja sense excusa l'huracà va caure sobre mi,
com estakes que es claven a fons tot d'insults i cops em feien patir.

Ara et demano dins del meu silenci etern i inquietant,
que corris tant com puguis, tu que encara pots,
no de l'alè exasperat que rere teu passeja pels carrers i provoca una gran por,
sinó d'aquella bèstia que vol desfer-se de tu la teua vitalitat mossegant.

Fuig d'una vida en estat de mort,
o finalment aquesta paradoxa es farà realitat!
Tinc fe que tu aconseguiràs
tornar a l'aire de la vida i eliminar les cadenes.
Extermina heroicament del món ombres i bèsties!